

Steaua mea

Bragagiu

Și la nunta mea
A căzut o stea
Miorița

Steaua mea ascunsă-n ceață
Tremuri nu știu unde-anume
C-o să cazi să-mi spui că viață
Nu mai am pe astă lume.

Să-mi vestești că vremea care
Mi-a fost dată se termină
Și e timpul de-nălțare
Cu zburarea în Lumină.

Va fi greu să cad grămadă
Pe covor de frunze moarte,
Lumânările să-mi ardă
Ca și stihuri de carte.

Însă mama-n lumea asta
N-a căta cărări pierdute,
Poate-a blestema nevasta
Nedreptățile făcute.

Doar în geamăt de tilingă
Vântul serilor va trece
Și-a porni Luna să plângă
Cu obrazul ei cel rece.

Și te va muștra că iată
Te-ai grăbit cu vestea cruntă
Ca să-mi pui cununa-n pleată
Pregătindu-mă de nuntă.

Dar atunci voi înțelege
Glas de păsări și de ape
Cum e să pășesc din lege
Dragostea să mă adape.

Vietuind o melodie
Mărginiri ce nu cunoaște
Toate stelele să-mi fie
Lăcrimioarele din Paște.

Victor Bragagiu